

Nagy a mi Urunk!

Lectio: ApCsel 19,23-40

Textus: ApCsel 19,23.35

Kedves Testvéreim! Efézusban vagyunk az Ige tanulmányozása közben Pál apostollal és a munkatársaival. Efézus egy jelentős város volt, az Ázsia nevű tartomány fővárosa. Abban az időben nagy városnak számított. 100.000 ember lakott itt. Fontos kereskedelmi útja volt és virágzó kereskedelemmel rendelkezett. Itt épült fel Artemisz temploma. 150 m hosszú, 70 m széles volt és 157 db egyenként 20 m magas oszlopok alkották.

Azt halljuk, hogy itt Efézusban **zavargás támadt az Úr útja miatt.**

Mi az Úrnak az útja? Vagyis inkább így kérdezem: Ki az Úrnak az útja? Máris érthető és halljuk lelki füleinkkel Jézust, amint mondja: **Én vagyok az út,** és folytatja – **az igazság és az élet.** (Jn 14,6). Valóban, egyetlen út létezik, amely üdvösségre visz és ez maga Jézus Krisztus. Jézus Krisztus nélkül egyetlen embernek sincsen üdvössége. Aki ezt az utat választja, vagyis aki átadja magát Jézus Krisztusnak, az megtapasztalja, hogy rögtön támadásba lendül a gonosz és lehetetlenné teszi sokszor az embernek az életét. Itt is azt halljuk, hogy abban az időben nem csekély, vagyis nagy zavargás támad az Úrnak útjáért.

Pál apostol is ezt teszi. Vagyis akkor még Saulus volt. Azt olvassuk az Apostolok Cselekedetei könyvéből, a 9. részből, ahol maga mondja el megtérése történetét és az előzményeket, tehát elmondja, hogy hogyan üldözte azokat, akik az Úr útjának a hívei. Vagyis a keresztyéneket üldözte, azokat az embereket, akik Jézus Krisztus követői. Ez a világ nem szereti az Úr Jézust. Hogyan is szerethetné, hiszen a világi ember önmagával van eltelve. A világi ember a maga gondolatai és a maga akarata szerint próbálja berendezni az életét. Persze nem sikerül neki és ilyenkor Istent hibáztatja, Isten ellen háborog és méltatlankodik. A világi ember nem az Úr útját választja, hanem a maga útját. Sokszor még mi is, akik Jézus Krisztus követői vagyunk, megtapasztaljuk, hogy mennyi háborúság van ebben a földi életben. A siralom völgyében vándorolunk és pusztában. Tapasztaljuk, hogy

milyen sivár az életünk. Gondjainkkal, bajainkkal küzdünk, háborúságaink vannak és minél jobban imádkozunk, minél jobban olvassuk az Igét, vagyis keressük Istennek az akaratát, tanácsát, annál inkább tapasztaljuk, hogy háborgatnak az emberek, de tulajdonképpen nem ők, hanem az emberben levő gonosz. Az munkálkodik bennük. Az ilyen emberek nem a maguk akarata szerint élnek. Hogyha Istenre figyelnének, akkor ők is az Úr útján járnának. Mivel nem akarnak másra hallgatni, s mivel az az elvük, hogy ők tudják, miképpen kell megoldani az élet problémáit, kudarcot vallanak és méltatlankodnak és másokat okolnak és másokat támadnak.

Az ember azonban úgy van megteremtve, hogy csak Istennel való közösségben lehet békessége. Ám akik szórakozni akarnak, vagy az élvezeteket hajszolják, azok nem akarják átadni életüket az Úrnak. Nem az Úr útján akarnak járni. Amikor látják, hogy az Úr útján járóknak milyen nagy békességük van még a gyászban is, még a betegség alkalmával is, először háborognak, aztán méltatlankodnak. Megrágalmazzák az istenfélőket, pletykálkodnak.

Nagy háborgás támad, nagy zavargás támad Efézusban az Úrnak útja iránt. Tudjuk azt is, hogy Demeter ötvös a háborúság szerzője. Mindég ezt teszi a Sátán: birtokba vesz egy embert és általa munkálja a békétlenséget abban a közösségben, ahol él.

Miért háborog Demeter? Efézusban volt Artemisz temploma. A római megfelelője Diana. Demeter ötvös kicsi templomokat készített ezüsből a mesteremberekkel és ezeket árulták. Nagy bevétel, nagy jövedelem származott ebből. Csakhogy megjelenik Pál apostol és az ő munkatársai és elkezdnek az Úr Jézusról beszélni. Egyre többen adják át magukat Jézus Krisztusnak. Nem a bálványistennek hódolnak S egyre több ember meggyógyul, egyre több csoda támad a gyülekezetben. Sokan megszabadulnak a gonosz lelkektől **és ekképpen az Úrnak Igéje erősen nevedik és hatalmat vesz.** Ahol tisztán hirdetik Isten Igéjét, ott Isten hatalmat vesz. Ott Isten Igéje erősen növekedik. Növekszik az ember szívében és átformálja az embert.

Jó az, hogy ha a családotból egy valaki már odahajlik a Biblia fölé. Jó az, hogy ha a családotból egy valaki már veled együtt tud imádkozni. Jó az, hogy ha a

családodból egy valaki fontosnak tartja ezt az utat. Jézus Krisztust! Mert Ő az út, az igazság és az élet. Ha Ő vele járunk életünk útján, Ő a mi utunk, akkor megigazul az ember általa, az Ő kereszthaláláért, és életünk van már itt e földön. Nem majd lesz, hanem már most van. Tudhatod, hogy üdvözülsz! Ezért érdemes ezt az utat választani. Igaz, hogy keresztek is kell hordozni ezen az úton, de Jézus megmondta, hogy nem csak örömből és békességből áll ez az út. Sokszor nem sikerülnek a terveink. Sok embert elbocsátanak a munkahelyéről. Sok ember a gyász miatt tör össze, vagy a betegség miatt sóhajtozik. De Jézus ott van! Jézus ott van vele, még akkor is, ha az ember úgy gondolja, hogy mindenki elhagyta. Jézus soha nem hagy el senkit sem, aki benne bíz. Ugyanis Övé a hatalom nem csak a mennyen, hanem a földön is. Lehet rugódozni ellene. Sokan fiatalon még szórakozni akarnak és kiég az életük és oda van minden öröme és csalódik. Lehet azt is mondani, hogy a munka miatt nincs idő Jézust követni. Nincs áldás az Úr nélkül végzett munkán. Az ember csak akkor lehet békés, boldog, ha az Úr Jézus útján halad Őt követve a bele vetett bizalommal.

S ilyenkor támadnak a zavargások. Emberek zavarognak. Mondják: **Nagy az efézusi Diana!** Vagyis nem az Úr Istenre hívják fel a figyelmet, nem az Isten hatalmára, hanem a pénz hatalmára, az élvezetekre, a szórakozásra, vagy éppen a sok-sok munkára. Nézd, az hogy boldogul! Nézd, az milyen gazdag! Csak sokszor nem látja az ember, hogy az Isten nélkül boldoguló, vagy gazdagodó embernek, nincs békessége és öröme.

Amikor felláztatták Efézus városát, az emberek a színházba mennek. Mondják, hogy 26.000 ember fért el ott. Két órán át kiabálják: Nagy az efézusi Diana! Alig lehet lecsendesíteni őket.

Órákon át kiabált a tömeg és éltette a diktátort... A mai istentelen vezetőket, uralkodókat magasztalja az ember... Hódol a világ előttük...

Fél a világ, hogy **elvész a templom**, a bálvány isten temploma! Ott van Diana képe a templom közepén fekete fából kifaragva.

Van egy ember, a város jegyzője, aki tekintélyes vezetője a városnak és lecsillapítja a sokaságot.

Tudunk-e mi ilyen vezetők lenni? Le tudod-e csillapítani a családi békétlenséget? Le tudod-e csillapítani a gyülekezeti háborgást, a nép háborgását?

Nagy az efézusi Diana! – mondják. És ez az ember megszólal és azt mondja: **Efézusbeli férfiak, ugyan kicsoda az az ember, aki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy Diana istenasszonynak és a Jupitertől esett képnek templomőrzője?** Vagyis az égből szállt le.

Így próbál a gonosz is elámítani téged. Ki az, aki áthúzza a te bálványod akaratát?! Ki az, aki neked ellent mond, hogy ne dolgozz annyit?! Ki az aki téged meggátol szórakozásodban, pihenésedben?! Ki az, aki azt mondaná, hogy van ettől nagyobb hatalom?!

Elámulunk, hogy mennyi balgaságban ringatják magukat ezek az emberek! Elhiszik, hogy Diána képe a mennyből szállt le. Ma is mennyi balgaságban hisz az ember!... Jósol valaki és elhiszik, sőt még fizetnek is érte! Mint ahogy Efézusban is megveszik Diána képét, a bálványképet és boldogok, hogy otthon gyönyörködhetnek benne. Nem valami más képre kellene figyelniük?! Nem az Isten képére! Az te vagy, meg én... Magára Jézus Krisztusra kellene néznünk. A Golgotára! Kell-e ettől szebb. Imádni való kép?! Hát Diána szállt le az égből, vagy pedig a mi Urunk, Jézus Krisztus?! A Mammon szállt le a mennyből? Nem Jézus? Ő önmagát megüresítette és szolgált és nem akart meggazdagodni, hanem mindent nekünk akar adni. Azért munkálkodott, hogy az embereket megnyerje a mennyország számára. Ezért szállt le az égből! Otthagyta a menny dicsőségét és nem csak tanított és gyógyított és halottakat támasztott ezen a földön, hanem önmagát áldozta fel! Nem a bálvány isten fog megtartani téged! Nem a balga hit, mely földiekben merül el! Egyedül az Úr Jézus a mi megtartónk! Ő a mennyből jött és így hitelesen és tisztán el tudja mondani nekünk, hogy mi vár reánk. Ha Őt követjük, ha ezt az utat járjuk, lesz háborúság is, de lesz mennyei öröm is. Ne mondd azt, hogy majd meglátjuk!... Már itt a földön kell azt érezni, már itt a földön kell azt meglátni, már itt a földön kell magunkat átadni, mert az utolsó napon már késő lesz. Az ítéletkor a szent Úr Isten előtt állva, meghajtjuk magunkat és Jézusért elfogad bennünket. Mag Jézus fogja mondani: Ő az enyém, mert engem követett a földön! Nem a bálványokkal és nem önmagával volt

eltelve, hanem alázattal szolgált. Szolgált, nem csak, mint presbiter, hanem mint a családban levő édesanya és nagymama, vagy családapa és nagyapa. Akkor majd átéljük a legnagyobb csodát: Az is csoda, hogy itt vagy a templomban, hogy az Úr megragad téged és engem és adja ezt az áldott találkozást nemcsak egymással, hanem Vele is és hallhatjuk, hogy van egy olyan út, amely miatt sokszor háborgás, zavargás támad, de ennek az útnak a vége az igazi öröm és béke! És ez örökké fog tartani! Itt e földön is van örömünk, amikor egymás boldogságtól ragyogó szemét meglátjuk! Amikor mosolygunk egymásra, amikor megsegíthetjük, átölelhetjük egymást, - ezek mind-mind örömmel töltenek el bennünket. Ám a mennyben mindezekből hatványozottabb öröm vár bennünket, amikor ott leszünk Jézusunkkal és a mi szeretteinkkel, akik az Úrban haltak meg és Urunkat magasztaljuk! Ezért hát ne a balgató és hazug beszédekre figyelj és ne a bálványokra, hanem egyedül az Úr Jézus Krisztusra! Az Úr útján járj és megtapasztalod, hogy Ő, aki a mennyből jött, mennyei kenyérrel és az örök élet vizével táplál, hogy mennybe érkezhess!

Mondd hát: **Nagy a mi mennyei Urunk, Jézus Krisztus!**

Ámen.

Biharszentjánoson, 2015.07.12.

Csomay Árpád.